

hvis Størrelse de saaledes ingen Indflydelse har, let vil blive en Kilde til stadig Kritik fra Kommunernes Side af Statens Ledelse af Fængselsvæsenet — en Kritik, som vilde være ubillig, hvis en indtraadt Stigning i Kommunernes Udgifter til Fængselsvæsenet i Virkeligheden ikke skyldes Forandringen af Arresthusenes Administration men en af den nye Straffelov fremkaldt Stigning af Antallet af de Personer, der idømmes Straf, hvis Fuldbyardelse økonomisk rammer Kommunerne.

At gaa den anden Vej, altsaa indføre en Ordning som den norske — hvorefter Kommunernes Bidrag én Gang for alle fastsættes til (Gennemsnittet af), hvad de hidtil (i de sidste 2 Aar) har anvendt paa Fængselsvæsenet — synes mig ubetinget at burde foretrækkes.

Det forekommer mig i og for sig naturligt, at de af Staten indførte Ændringer i den straffende Retshaandhævelse ikke har direkte økonomiske Virkninger for Kommunerne. Den her i Landet gældende Ordning er formentlig principielt urigtig, idet den lader egentlig Strafs Fuldbyardelse være en kommunal Opgave, og Staten bør ikke med Hensyn til de økonomiske Byrder, der er forbundne med Opgavens Løsning, gaa videre ad denne Vej. Men naar Ordningen nu en Gang i lange Tider har været en saadan her i Landet, vil der paa den anden Side næppe findes tilstrækkelig Grund til at befri Kommunerne for den økonomiske Byrde, som hidtil har paahvilet dem.

Den foreslaaede Ordning praktiske Gennemførelse er dernæst langt lettere end Gennemførelsen af den førstnævnte Ordning (»Refusionsordningen«), og man undgaar de med denne sidste forbundne Ulemper. Efter hvad jeg har bragt i Erfaring, hersker der i Norge kun Tilfredshed med den der indførte Nyordning.

Der kunde dog være Tale om her i Landet at gaa en Mellemvej, der repræsenterer en Kombination af den »fikserede Bidragsordning« og »Refusionsordningen«. Jeg kunde tænke mig indført den første Ordning med Hensyn til de i Lov Nr. 93 af 11. April 1916 § 2 ommeldte Udgifter til Arrestanternes Husning og Bevogtning (de »generelle« Arrestudgifter) og »Refusionsordningen« med Hensyn til de i nævnte Lovs § 4 nævnte Udgifter til den enkelte Arrestants Forplejning (de »individuelle« Arrestudgifter). Men imod en saadan kombineret Ordning taler, at den medfører en Del regnskabsmæssigt Besvær, og at den nødvendiggør en Afgørelse af, for hvilke Fanger (efter den nye Straffelov) Kommunerne skal (helt eller delvis) refundere Forplejningsudgifterne. Naturligvis skulde Kommunerne refundere Forplejningsudgifterne til Varetægtsfangerne og Alimenterne, men skulde det ogsaa gælde »Hæftefangerne«, og i hvilken Udstrækning skulde det gælde »Fængselsfangerne«?

Efter alt det ovenfor anførte maa jeg anse en Ordning som den norske for at være den bedste.

Ifølge den norske Lov af 12. December 1903 om Fængselsvæsenet og om Tvangsarbejde (§ 62) kan det kommunale Bidrag enten fastsættes til et vist aarligt Beløb eller til en Sum én Gang for alle, svarende til det 25-dobbelte af Aarsbidraget, og kan (§ 64) en Kommune (et »Fængselsdistrikt«) af Kongen med Storthingets Samtykke fritages for at udrede Bidrag mod at overdrage Staten Ejendomsretten over sit Fængsel.

Det er blevet mig meddelt, at Bidraget for samtlige Fængselsdistrikters Vedkommende er et aarligt Bidrag, og at kun en enkelt Kommune har søgt om Fritagelse for at yde Bidrag mod at overdrage Fængslet med Tilliggende til Staten, men at dette blev afslaaet, samt at alle de lokale Fængsler i Norge efter deres Overgang til Statens Forvaltning vedblivende er i paagældende Kommunes Eje*).

*) Jeg benytter Lejligheden til at berigtige en Fejl, som beklageligvis er indløbet i den Betænkning, som jeg har afgivet til den anden Straffelovskommission. Jeg udtalte der Side 19: »Efter hvad